"பிதாவானவர் குமாரனிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறார்" (5:19-47)

கி.மு. 49ம் ஆண்டளவில், யூலியு ராயர் (ஜூலியஸ் சீஸர்) என்பவர் ரோமாபுரியில் வல்லமை நிறைந்த மனிதராகியிருந்தார். இரண்டு ஆண்டுகள் காலத்திற்கு அவர் நகரத்தை விட்டு வெளியே இருந்து, இனக்குழுக்களுக் கெதிராக யுத்தம் செய்து, ஒரு படைத்தலைவர் மற்றும் நிர்வாகி என்ற வகையில் தமது மாபெரும் திறமைகளைச் செயல்விளக்கப் படுத்தியிருந்தார். அவரது எதிர்ப்பாளர்கள் அதிகம் கலக்கமுறும் வகையில், அவர் கால் (பிரான்ஸ்) நாட்டில் இருந்த காலம் அது ரோமாபுரியில் அவரது வல்லமையை அதிகரிக்க மட்டுமே செய்தது.

ரோம அரசவையானது சீஸரை நாடு திரும்பக் கட்டளையிட்ட பொழுது, அவர் தமது எதிரிகள் தம்மைக் கொன்று அழிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்ததை அறிந்தார். நாடு திரும்புவதற்கு அவர் ரூபிகான் ஆற்றைக் கடந்து, தனக்கு பின் தனது விசுவாசமுள்ள படையினரை விட்டு வர வேண்டியிருந்தது. பல ஆண்டுகளாக அந்த ஆறானது ஒரு முற்றான எல்லையாக இருந்தது, அதற்கும் அப்பால் ஒரு படைத்தளபதி தனது படையைக் கொண்டு வரக் கூடாதிருந்தது. அவருடைய எதிரிகள் தங்கள் படைகளை வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பார்கள் என்பதால், ரோமாபுரிக்குள் நுழைவதே மரண தண்டனைக்குள் நடப்பதற்கு ஒப்பாயிருக்கும் என்பதை சீஸர் அறிந்திருந்தார். இதன் விளைவாக, அவர் ரூபிகான் ஆற்றைக் கடந்து ரோமாபுரிக்குத் தனது படையினரையும் அழைத்து வரும்படி தைரியமாக முடிவு செய்தார்! சீஸர் "ரூபிகான் ஆற்றைக் கடந்து விட்டார்" என்ற செய்தி நகருக்குள் வந்து சேர்ந்த பொழுது, உள்நாட்டுப் போர் தொடங்கியது என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்தனர். அவர் ரோம அரசவைக்கு எதிராகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார், மற்றும் அவரது எதிரிகள் நகரை விட்டு விரைவில் ஓடிப் போயினர். இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளாகவே, ஜூலியஸ் சீஸர் எல்லா எதிர்ப்புகளையும் நசுக்கிப் போட்டு, இத்தாலி முழுவதையும் தனது அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தார். இந்த வரலாற்றின் காரணமாக, "ரூபிகானைக் கடத்தல்"

என்பது இன்றைய நாட்களிலும் கூட மாற்றப்பட முடியாத ஒரு தீர்மானத்தை அல்லது மாற்றக் கூடாதிருக்கும் ஒரு திட்டவட்டமான செயல்பாட்டைக் குறிப்பிடப் பயன்படும் விளக்கச் சொற்றொடராக உள்ளது.

யோவான் சுவிசேஷத்தில் இது வரையிலும் நாம் இயேசுவைப் பற்றியும் மக்களுடன் அவருடைய செயல்பாடுகளைப் பற்றியும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர்களுடைய வியாதிகளை அவர் குணமாக்குதல், அவர்களின் முறிந்து போன ஆவிகளை அவர் ஆறுதல்படுத்துதல் மற்றும் அவர்களை ஜீவனுக்குள் அவர் வழிநடத்துதல் ஆகியவற்றின் வரலாற்றினை நாம் காண விரும்புகின்றோம். அதிகாரம் 5ன் தொடக்கத்தில், இயேசு நடக்க முடியாத ஒரு மனிதரைக் குணமாக்கினார், மற்றும் யூதத் தலைவர்களால் உக்கிரமான எதிர்ப்பு ஒன்று ஏற்படுத்தத் தொடங்கப் பட்டது. நமது வேத பாடப் பகுதியாகிய 5:19-47ல் ஒரு வரலாறு எதுவும் அடங்கியிருப்பதில்லை. அதற்குப் பதிலாக, இயேசுவே முழுமையும் உரையாற்றுகின்ற ஒரு போதனைப் பகுதியாக இது உள்ளது. நமது அவசரத்தில் நாம் இன்னொரு எடுத்துரைப்புப் பகுதியைக் கண்டறிவதற் காக இதைத் தாண்டிச் செல்லக் கூடாது, ஏனென்றால் மிகத் தீவிரமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சில விஷயங்கள் இங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன: இயேசு *"ரூபிகானைக் கடந்து கொண்டிருந்தார்"!*

இந்த வேத பாடப் பகுதியில் இயேசு, "இது தான் யுத்தமாக உள்ளது!" என்று எல்லாருக்கும் அறிவிக்கின்ற கூற்றுக்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந் தார். இந்த அதிகாரத்தின் முதற் பகுதியில் அவர் செய்திருந்தவற்றிற்கு எதிராக எழுந்த உக்கிரமான ஆவேசத்தைக் கண்டு, அவர் சுலபமாய்ப் பின்வாங்கியிருக்கவோ அல்லது யூதர்களின் கோபத்தை அமைதிப் படுத்தவோ முயற்சி செய்திருக்கலாம். அதற்குப் பதிலாக அவர் மறுபுறத்தில் சிலுவையில் அறையப்படுதல் தமக்காகக் காத்திருந்ததை அறிந்தவராக, "ரூபிகானைக் கடந்தார்." இவ்வசனப் பகுதியானது இயல்பாகவே மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்துள்ளது, இவை யாவற்றிலும் அதிகாரிகளுக்கு ஆவேச மூட்டியவைகளும், கடைசியில் இயேசுவைச் சிலுவைக்கு வழிநடத்திச் சென்றவைகளுமான தைரியமான உரிமைகோருதல்களை இயேசு ஏற்படுத்தினார்.

பிதாவுடன் ஒன்றாயிருக்கின்றாரென்ற உரிமைகோருதல் (5:19-23)

நான் மிக அதிகமாக எனது தந்தையைப் போன்றே இருக்கின்றேன், சிறப்பாக எனது குரலின் ஒலியானது எனது தந்தையினுடையதைப் போன்றதாகவே உள்ளது. நன்றி செலுத்தும் நாள் ஒன்றில், எனது பெற்றோர்கள் வந்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்து சில நல்ல நண்பர்கள் எனது இல்லத்திற்குத் தொலைபேசி மூலம் அழைப்பு விடுத்தார்கள். நான் தொலைபேசியில் பதில் அளித்தபோது, மறுமுனையில் இருந்த நபர், "டியூர்லியா?" (எனது தந்தையின் பெயர்) என்று கேட்டார். அதற்கு நான்,

“இல்லை, இது புரூஸ்” என்று கூறினேன். அனுமானிக்கப்பட்டபடியே, அவர்கள் “புரூஸ், நீங்கள் உங்கள் தந்தையைப் போலவே பேசுகின்றீர்கள்” என்று பதில் கூறினார்கள்.

நமது குரல்கள் ஒரே விதமாக ஒலிப்பது மட்டுமின்றி, நாம் உண்மையில் இன்னும் ஒரே மாதிரியாகவே கூறுவதாகக் காணப்படுகின்றோம். சமீபத்தில் எனது தந்தை வேட்டைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது, எனது தாய் எங்களுடன் ஒரு வாரம் தங்கியிருந்தார். அந்த வாரத்தில் நான் சில காரியங்களைப் பற்றி விமர்சித்த போது என் மனைவியும் என் தாயாரும் ஒருவர் மற்றவரைப் பார்த்து “இவர் தனது தந்தையைப் போலவே பேசுகின்றாரே!” என்று கூறினது யாரேனும் ஒருவர் எத்தனை முறை விமர்சித்தார் என்பதை என்னால் எண்ண முடியாததாக இருந்தது. “இது பயமூட்டுவதாக உள்ளது அல்லவா?” என்பதே அவர்களுடைய வழக்கமான பதிலாக இருக்கும்.

எனது தந்தையும் நானும் எந்த அளவுக்கு ஒன்று போல் இருக்கின் றோமோ, அந்த அளவுக்கு மாறுபட்டவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். எனது தந்தை ஒரு பொறியாளராக இருக்கின்றார், நான் ஒரு பிரசங்கியாராக இருக்கின்றேன். எங்கள் இருவருக்கும் ஒரு பிற்பகலை விடுமுறையாகக் கொடுத்தீர்களென்றால், நீங்கள் எனது தந்தையை ஏதாவது சரிசெய்து கொண்டிருப்பவராக அல்லது எதையாவது கட்டியெழுப்பிக் கொண்டிருப் பவராகக் காண்பீர்கள் மற்றும் நான் எங்காவது அமர்ந்து ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்பீர்கள். நாங்கள் ஒன்று போலவே இருக்கின்றோம், ஆனால் நாங்கள் மாறுபட்டவர்களாகவும் இருக்கின் றோம். இயேசு தமக்கும் தம்முடைய தந்தைக்கும் இடையில் உள்ளதாகப் பேசுகின்ற உறவானது நெருக்கமான உறவுள்ள ஒரு தகப்பன் மற்றும் மகனுக்கிடையில் உள்ள உறவின் ஒற்றுமைத்தன்மைகள் யாவற்றையும் கொண்டுள்ளதாகவும், நாம் இயல்பாக எதிர்பார்க்கின்ற வேறுபாடுகள் எதுவும் அற்றதாகவும் உள்ளது.

தேவனைத் தம்முடைய பிதா என்று இயேசு பேசிய பொழுது அவர் (இயேசு) யூதத்தலைவர்களை ஆவேச மூட்டிய ஒரு உரிமைகோருதலைத் தம்மைப் பற்றி ஏற்படுத்தினார். நடக்க முடியாத மனிதர் குணமாக்கப் பட்டதைத் தொடர்ந்து, இயேசுவின் எதிராளிகள் அவரைக் கொல்ல விரும்பிய பொழுது, “அவர் ஓய்வுநாள் கட்டளையை மீறினதுமல்லாமல், தேவனைத் தம்முடைய சொந்தப்பிதா என்றுஞ் சொல்லித் தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கினபடியினாலே” (5:18) என்பதே அவர்களின் கோபமாய் இருந்தது. அது ஒரு ஆவேச மூட்டும் கூற்றாக இருக்கலாம், ஆனால் அதுவே இயேசுவின் செய்திக்கு மையமாகவும் அவரது நோக்கமாகவும் இருந்தது.

யோவான் சுவிசேஷத்தில் 122க்குக் குறையாத இடங்களில் தேவன் “தந்தை (பிதா)” என்று கூறப்படுகின்றார். இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில் “தேவனுடைய மகனாக இருப்பது என்பது அவர் (பிதா) எவைகளைச் செய்கிறாரோ, அவைகளைக் குமாரனும் அந்தப்படியே செய்கிறார்” (5:19) என்று அர்த்தப்படுத்தியது. இயேசு இந்தப் பூமியில் இருந்த பொழுது,

தேவனுடனான அவருடைய உறவானது அன்பின் அடிப்படையில் மிகவும் நெருக்கமானதாகவும் முழுமையான செய்தித் தொடர்பை ஈடுபடுத்துவதாகவும் இருந்தது. நானும் எனது தந்தையும் கவனிக்கக்கூடிய சில மாறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கையில், பிதாவும் குமாரனும் அப்படிப்பட்டவைகள் எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை. திரித்துவத்திற்குள்ளாக அவர்கள் மாறுபட்ட பணிப் பொறுப்புக்களைக் கொண்டிருப்பினும், பண்பு, உறுதிப்பாடு, ஊழியம் மற்றும் இருதயம் ஆகியவற்றில் அவர்கள் ஒன்றாகவே இருக்கின்றனர். வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், பிதாவுக்கும் குமாரனுக்கும் இடையில் தலைமுறை இடைவெளி எதுவும் இருப்பதில்லை!

பிதாவும் குமாரனும் தாங்கள் செய்கின்றவைகளில் ஒன்றாகவே இருப்பதாக இயேசு உரைத்தார் (5:19, 20) அவர்கள் ஜீவனைக் கொடுப்பதற்கான தங்கள் திறனிலும் (5:21) மற்றும் கனம் பெறுவதற்கான தங்களது தகுதிப்பாட்டிலும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றனர் (5:23) என்று இயேசு உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட உரிமைகோருதல்கள் தேவதூஷணம் என்று யூதத் தலைவர்களால் கருதப்பட்டது, மற்றும் அந்த உரிமைகோருதல்களே இயேசுவைக் கடைசியில் சிலுவையில் அறையக் காரணமாயின. இந்தக் கூற்றுக்களை ஏற்படுத்தியதில், இயேசு தமது எதிராளிகளுக்கு எதிராக ஒரு ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைத் தாம் அறிவித்திருந்ததை அறிந்தார்.

அவருடைய தெய்வீக ஊழியத்தின் உரிமைகோருதல் (5:24-29)

5:24-29ல் இயேசு தம்மைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று வித்தியாசப்படுத்திக் காட்டுகின்ற திகைப்பூட்டும் இரு உரிமைகோருதல்களை ஏற்படுத்தினார். முதலாவது, அவர் தாம் ஜீவனைக் கொண்டிருப்பதாகவும், அதைக் கொடுப்பதாகவும் உரிமைகோரினார்:

> என் வசனத்தைக்கேட்டு, என்னை அனுப்பினவரை விசுவாசிக்கிறவனுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு; அவன் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்படாமல், மரணத்தை விட்டு நீங்கி, ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். மரித்தோர் தேவகுமாரனுடைய சத்தத்தைக் கேட்குங் காலம் வரும், அது இப்பொழுதே வந்திருக்கிறது; அதைக் கேட்கிறவர்கள் பிழைப்பார்கள் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஏனெனில், பிதாவானவர் தம்மில் தாமே ஜீவனுடையவராயிருக்கிறது போல, குமாரனும் தம்மில் தாமே ஜீவனுடையவராயிருக்கும்படி அருள்செய்திருக்கிறார் (5:24-26).

பிதாவானவர் மாபெரும் ஜீவனைக் கொடுக்கின்றவர் என்று கண்ணோக்கப்பட்டதால், இந்த உரிமைகோருதலை ஏற்படுத்துதல் என்பது மீண்டும் "தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்குதலாக" (5:18) இருந்தது.

இரண்டாவது, அவர் காலத்தின் முடிவில் தாமே நியாயத்தீர்ப்புச்

செய்யப் போவதாக உரிமைகோரினார்:

> *அவர் மனுஷகுமாரனாயிருக்கிறபடியால், நியாயத்தீர்ப்புச் செய்யும் படிக்கு அதிகாரத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். இதைக் குறித்து நீங்கள் ஆச்சரியப்பட வேண்டாம்; ஏனென்றால், பிரேதக் குழிகளிலுள்ள அனைவரும் அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்குங்காலம் வரும்; அப்பொழுது, நன்மை செய்தவர்கள் ஜீவனை அடையும்படி எழுந்திருக்கிறவர்களாகவும், தீமை செய்தவர்கள் ஆக்கினையை அடையும்படி எழுந்திருக்கிறவர்களாகவும் புறப்படுவார்கள் (5:27-29).*

அவருடைய குரலானது ஒரு நாளிலே, மரித்தோரை "ஜீவனுக்கு உயிர்த்தெழுதலுக்கு" அல்லது "நியாயத்தீர்ப்புக்கு உயிர்த்தெழுதலுக்கு" உயிர்ப்பிக்கும் என்று அவர் உரிமைகோரினார் (வ. 29).

நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றிய இயேசுவின் குறிப்பிடுதலானது முதல் நூற்றாண்டில் அவரது உரையைக் கேட்டவர்களுக்கு பிரியமாய் இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமானதாக தற்காலத்தில் கேள்விப்படுபவர் களுக்கு இருப்பதில்லை. கடைசி நியாயத்தீர்ப்பின் கருத்தானது அதன் மகிழ்ச்சியற்ற தன்மையின் காரணமாக சமூகத்தால் இகழப்பட்டும், பெரும்பான்மையான கிறிஸ்தவர்களால் கண்டு கொள்ளாது விடப்பட்டும் இருக்கின்றது. இயேசு நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றித் தாராளமாய்ப் பேசினார் என்பதை இவ்வசனப் பகுதி நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது. உண்மையில், புதிய ஏற்பாட்டில் பதிவு செய்யப்பட்ட எதொன்றைக் காட்டிலும் நியாயத் தீர்ப்பு பற்றி அதிகம் கூற வேண்டியிருந்தவற்றை இயேசு கொண்டிருந்தார். அவருடைய போதனையில் இந்தப் பாகத்தை தவிர்த்தல் என்பது வலிவான சத்தியத்தை மறுப்பதாகவும், பரிசுத்தான வாழ்விற்கான வல்லமை நிறைந்த தூண்டுதலில் இருந்து நம்மைப் பிரித்துக் கொள்வதாகவும் உள்ளது. மேலும், கடைசிக் காலம் பற்றிய ஒரு சீரான உபதேசமின்றி சபையில் ஊழியங்களுக்கான வைராக்கியமானது இருப்பதில்லை. நியாயத்தீர்ப்பு நாளன்று நமது நிலை பற்றி நாம் அக்கறை கொள்ளாதிருந்தால், கடல் கடந்து அல்ல, ஆனால் தெருவைக் கடந்து கூட சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஊக்குவித்தல் கூடச் சிறிதளவே நாம் கொண்டிருப்போம்!

இயேசுவின் தெய்வீக ஊழியம் பற்றிய அவருடைய உரிமை கோருதலானது அவரது உரையைக் கேட்டவர்களை அவர் யார் என்ற வலியுறுத்தத்தில் இருந்து அவர் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார் என்ற வலியுறுத்தத்திற்கு வழிநடத்திச் சென்றது. அவர் தேவகுமாரனாயிருக்கிறார் என்ற உரிமைகோருதலானது தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யும் அவருடைய அர்ப்பணிப்பை யூகப்படுத்தியது. இயேசு, பிதாவின் ஊழியத்தைச் செய்வதாக அவர் (இயேசு) உரிமைகோரிய பொழுது, இயேசு தொடர்ந்து யூதத்தலைவர்களை எதிர்த்து நின்றார். இதன் பிறகு, பின்வாங்கிச் செல்லுதல் இருந்ததில்லை!

அவருடைய சாட்சியங்களின் உரிமைகோருதல் (5:30-47)

இயேசுவே தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் எந்த அடிப்படையில் விசுவாசிக்கின்றீர்கள்? சட்டத்தின் நீதிமன்றம் முன்பாக உங்கள் விசுவாசத்தைப் பற்றிச் சாட்சி கூற நீங்கள் அழைக்கப்பட்டால், "நீங்கள் ஏன் விசுவாசிக்கின்றீர்கள்?" என்ற கேள்விக்கு நீங்கள் எப்படிப் பதில் அளிப்பீர்கள்? தற்கால வாதிடுபவர்களில் ஒருவரான ரவி சகரியா அவர்கள் சமீபத்தில், "பட்டதாரியளவிலான தேவ சந்தேக தன்மையுள்ள உலகில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டுள்ளோம். பட்டதாரிக்குக் கீழ் நிலையில் உள்ள பதிலானது எடுபடாது. உலகின் மிகக் கடினமான கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்க நம்மை தகுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்"[1] என்று கூறினார். புகழ் பெற்றிருக்கும் சில நாத்திகர்களின் கீழ் படிப்பதற்காக கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் வந்து போகும் கல்வியாளராகப் பணியேற்றல் குறித்த அவரது முடிவு பற்றி அவரிடத்தில் கேட்கப்பட்ட பொழுது, சகரியா பின்வருமாறு பதில் அளித்தார்:

> பெரும்பான்மையான சுவிசேஷ ஊழியத்துவமானது இடர்ப்பாட்டில் உள்ள மக்களை நோக்கியே இயக்கப்படுகின்றது. ஆனால் தேவன் தேவையில்லை என்ற உணர்வுடன் கிடக்கும் எண்ணிக்கையற்ற மக்களை நாம் எப்படி அடைய முடியும்? இதுவே என்னை, நமது காலத்தில் உள்ள மிகச் சிறந்த நாத்திக சிந்தனையாளர்களின் கேள்விகளுக்கு சமாளிக்கும் வகையிலும் வலிவார்ந்த வகையிலும் வாதங்களை பதிலாக முன் வைப்பதற்காக அவர்களின்கீழ் படிக்க விரும்பச் செய்யக் காரணமாயிற்று. நான் சிந்திப்பவர்களின் சுவிசேஷ ஊழியக்காரனாக - நேர்மையான சந்தேகவாதியாக, மகிழ்ச்சியாய் உள்ள புறதெய்வ வணக்கத்தார் என்று நான் அழைப்பவர்களுக்கு ஊழியக்காரனாக - விரும்பினேன்.[2]

நமது வேதபாடப் பகுதியில், இயேசு தேவகுமாரன் என்ற வகையில் தம்முடைய அடையாளத்திற்கான சாட்சியங்களை ஒரு நேர்த்தியான விசாரணை வழக்கறிஞர் செய்கின்றது போலவே முன் வைத்தார். முதலாவது, அவர் பிதாவானவரின் சாட்சியத்தைச் சுட்டிக் காண்பித்தார் (5:32, 37). பிறகு, யோவான் ஸ்நானனின் சாட்சியம் இருந்தது (5:33). யோவானின் சாட்சியமானது இன்றைய நாட்களில் குறிப்பிடத்தக்கதாக இல்லாதிருக்கலாம், ஆனால் முதல் நூற்றாண்டில் அது அந்நாட்களின் முன்னோடிப் பிரபலங்களில் ஒருவரின் சாட்சியமாக இருந்தது. இயேசு தம்முடைய குமாரத்துவத்திற்குச் சாட்சியாகத் தமது சொந்த அற்புதமான செயல்களையும் முன்வைத்தார் (5:36). வேத வசனங்களே இயேசுவின் நான்காவது சாட்சியமாய் இருந்தன (5:39). இந்த சாட்சியங்கள் ஒன்றிணைந்து, இயேசுவின் உரிமைகோருதல்களுக்கு ஆதரவாகப் பலம் நிறைந்த சக்தியை வடிவமைத்தன.

வேத வசனங்களின் நிறைவான இலக்கைத் தவற விடுவதற்கென்று

மட்டுமே வேத வாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பார்த்த யூதத் தலைவர்களின் வழிமுறையினுடைய முரண்பாட்டை இயேசு குறிப்பிட்டார்: இயேசு கிறிஸ்துவே தமக்கு சாட்சியம் அளித்தல்! ஜியார்ஜியாவின் அட்லாண்டா வில் உள்ள சபைக் கட்டிடத்தின் நுழைவாயிலுக்கு அருகே சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு படம் பற்றி நான் சமீபத்தில் வாசித்தேன். இயேசு கிறிஸ்துவின் உருவச் சித்திரம் கொண்ட இப்படமானது கொரியப் படை அலுவலர்கள் சிலரால் நன்கொடையாக அளிக்கப்பட்டிருந்தது. நல்ல மேய்ப்பர் என்ற வகையில், இயேசு தம்முடைய மந்தையைக் கவனிக்கும் அவ்வுருவத்தை அறியச் சாதாரணமாகப் பார்த்தாலே போதுமானதாக இருந்தது. ஒருவர் அந்தச் சித்திரத்தை நெருங்கி நோக்குகையில், ஓவியர் அந்தச் சித்திரம் முழுவதையும் புதிய ஏற்பாட்டின் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியே வரைந்திருப்பதை உணர்ந்தறிகின்றார்! அந்தச் சிறு வார்த்தைகள் யாவற்றையும் உற்று நோக்கப் போதுமான அளவு காண்பவர் நெருங்கும் பொழுது, எப்படியும் அந்தச் சித்திரத்தைக் காணும் திறமையை இழந்து விடுகின்றார். யூதத்தலைவர்கள் இதையே செய்திருந்தனர்! அவர்கள் தனிப்பட்ட கூற்றுக்களைப் பெரிதாக்கி, அந்த முழுமையான பணி எதை வெளிப்படுத்துவதற்காக தொகுக்கப்பட்டது என்பதை மறந்து விட்டனர்!

இயேசு தமது சார்பாக அழைத்த கடைசி சாட்சி மோசேயாக (5:46) இருந்தார். இயேசுவின் எதிராளிகள் அவரை, மாபெரும் நியாயப் பிரமாணம் கொடுத்தவருக்கு எதிரியாகக் கண்டனர், ஆனால் இயேசுவோ, "நீங்கள் மோசேயை விசுவாசித்தீர்களானால், என்னையும் விசுவாசிப்பீர் கள்; அவன் என்னைக் குறித்து எழுதியிருக்கிறானே'' (5:46) என்று உரைத்தார். இதற்கு முன் எந்த சந்தேகமும் இருந்திருந்தாலும், இயேசு இந்த உரிமைகோருதல்களை ஏற்படுத்திய பொழுது அவர் முடிவாக, ''ரூபிகானைக் கடந்தார்.'' பிதாவாகிய தேவன், யோவன்ஸ்நானன், தம்முடைய சொந்த செயல்கள், வேதவசனங்கள் மற்றும் மோசே பற்றிய இந்தக் கூற்றுக்களை ஏற்படுத்திய பிறகு இயேசுவால் பின்வாங்கிப்போக முடியாதிருந்தது!

முடிவுரை

இன்றைய நாட்களில் பெரும்பான்மையான மக்கள் சத்தியத்திற் கென்று பலத்த நிலைப்பாட்டினை மேற்கொள்வதில்லை. பன்மை வாதம் - முழுமையான சத்தியத்தின் கருத்திலிருந்து விலகி ஒவ்வொன்றிலும் சார்பு நிலை நோக்கி இழுத்துச் செல்லும் ஒரு இயக்கம் - என்பது முக்கியமாக கலாச்சார சக்தியாக உள்ளது. எல்லா மக்களும் எல்லா மதங்களும் தங்கள் சொந்த வழியில் சரியானவர்களே என்று கண்ணோக்கப்படுகின்றனர். வாழ்வை நாம் மற்றவர்களின் நோக்கிலிருந்து புரிந்து கொள்வதும், மற்றவர்களின் கண்ணோட்டங்களை ஒப்புக் கொள்வதும் நமது பொறுப்பென்று நமக்குக் கூறப்படுகின்றது. நாம் படித்துள்ள வேத பாடப் பகுதியில், நமது உலகினுள் இயேசு அடியெடுத்து வைத்து, "என் மக்கள் எல்லா மக்களையும் மதிக்க வேண்டும், எல்லா மக்களையும் அன்புகூர

வேண்டும், எல்லா மக்களையும் புரிந்து கொள்வதை நாடவேண்டும். இருந்தாலும், சில கொள்கைகள் விட்டுக் கொடுக்கப்பட முடியாது. சில விஷயங்கள் சத்தியமாய் உள்ளன மற்றும் அவை மற்ற எவரொருவரும் என்ன நினைப்பாரோ என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் முழுமையான சத்தியம் என்ற வகையில் அறிவிக்கப்பட வேண்டும்" என்று சாராம்சத்தில் கூறுகின்றார்.

"வேதாகம விளக்கவுரையாளர்களின் இளவரசரான" G. கேம்ப்பெல் மார்கன் அவர்கள் இந்த வேத பாடப்பகுதியைப் பற்றி ஒரு சமயத்தில், "அந்த நாளில் இயேசு செய்ததும் அந்த நாளில் அவர் கூறியதும் மனிதரின் பார்வையில் அவருக்கு அவருடைய உயிரை விலையாகப் பெற்றது. அவர்கள் ஒருபொழுதும் அவரை மன்னிக்கவில்லை"[3] என்று கூறினார். இது, இயேசு அதிகாரம் 5ல் "ரூபிகானைக் கடந்தார்" என்று கூறுவதற்கான இன்னொரு வழிமுறையாக உள்ளது. சிலுவை அவருக்குச் செய்ததைக் காட்டிலும் குறைவான ஏதொன்றையும் நாம் அவருக்குச் செய்ய முடியாது.

குறிப்புகள்

[1]Ravi Zacharias, "Reaching the Happy Pagans," *Christianity Today* (14 November 1994), 18. [2]Ibid. [3]Leon Morris, *Expository Reflections on the Gospel of John* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1988), 193.

இயேசுவின் மாபெரும் பிரசங்கங்களும் உரையாடல்களும்

புதிய பிறப்பு	*3:1-13*
ஜீவ தண்ணீர்	*4:6-29*
தம் தெய்வீகம் பற்றித் தற்காப்பு வாதம்	*5:19-47*
ஜீவ அப்பம்	*6:22-71*
உலகின் ஒளி	*8:12-59*
நல்ல மேய்ப்பர்	*10:1-30*
மேல்வீட்டு உரையாடல்	*13:1-16:33*
கிறிஸ்துவின் ஜெபம்	*17:1-26*